

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.844 van 12 maart 2001
in de zaak A. 71.280/IX-2421.**

In zake : Florent JANSSENS,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. BRAL,
kantoor houdende te GENT,
Henleykaai 3 R

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Binnenlandse Zaken.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Florent
JANSSENS op 24 september 1996 heeft ingediend om de
vernietiging te vorderen van :

"- de beslissing van 22 juli 1996 van de minister
van Binnenlandse Zaken waarbij hem de tuchtmaatregel
van de tijdelijke ambtsontheffing van één maand is
opgelegd,
- de beslissing van 7 augustus 1996 waarbij de
commandant van de rijkswacht zijn besluit om hem bij
ordemaatregel te muteren handhaaft";

Gelet op het arrest nr. 64.369 van
4 februari 1997 waarbij de vordering tot schorsing van
de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen wordt
verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de beschikking van 5 juli 2000 die
de neerlegging ter griffie van het verslag en van het
dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de rechtspleging van verzoeker en de laatste memorie van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 17 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 februari 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MARTENS die, loco advocaat E. BRAL verschijnt voor verzoeker, en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. Verzoeker Florent JANSSENS is sinds 4 juni 1965 in dienst van de rijkswacht. Op 1 januari 1967 is hij benoemd in de graad van wachtmeester en op 26 juni 1978 in de graad van eerste wachtmeester. Hij is ingedeeld bij het detachement belast met de uitoefening van de politie der militairen bij de Belgische Strijdkrachten in Duitsland (in het kort : Det Pol Mil Gd BSD).

1.2.1. In een 5 februari 1996 gedagtekend verslag beklaagt adjudant-chef THIENPOND, diensthoofd van de

dienst gerechtelijke politie bij het militair gerecht in Duitsland (DGPMG/BSD) zich bij de korpscommandant van verzoeker over de verdachtmakingen die verzoeker heeft geuit toen hij de functie van diensthoofd DGPMG/BSD opnam.

Op 13 februari 1996 gelast de aangestelde commandant van het Det Pol Mil Gd BSD adjudant DARGE, commandant van de brigade waar verzoeker deel van uitmaakt, met een onderzoek om na te gaan of verzoeker geen tuchtvergrijp heeft gepleegd.

1.2.2. Op 15 maart 1996 redigeert adjudant DARGE een verslag waarin hij gewag maakt van een weigering van verzoeker om die dag een opdracht uit te voeren en waarin hij aanstipt dat verzoeker zich te dier gelegenheid onheus jegens hem heeft gedragen in aanwezigheid van burgers. Ook daarover wordt een nader onderzoek bevolen. Adjudant LAROU wordt met dat onderzoek belast.

1.3. Na ontvangst van de verslagen van het onderzoek van de sub 1.2.1. en 1.2.2. vermelde feiten, respectievelijk op 21 maart 1996 en 28 maart 1996, deelt de aangestelde commandant van het Det Pol Mil Gd BSD op 29 maart 1996 aan zijn overste mede dat "deze feiten te zwaarwichtig zijn om gestraft te worden met een waarschuwing of een blaam".

1.4.1. Op 3 april 1996 zendt de korpscommandant van het Det Pol Mil Gd BSD een inleidend verslag -de overname van de aan de sub 1.3. vermelde nota gehechte bijlage A- aan verzoeker. De feiten worden erin samengevat en verzoeker wordt opgeroepen voor een verhoor.

1.4.2. Los daarvan geeft de korpscommandant op 3 april 1996 aan verzoeker kennis van zijn voorstel om hem een mutatie bij ordemaatregel op te leggen. Op

12 april 1996 dient verzoeker een verweerschrift in met betrekking tot het voorstel tot mutatie.

1.5. Op 23 april 1996 wordt verzoeker door de korpscommandant in de tuchtzaak gehoord. Zijn verdediger legt aan de korpscommandant een verweerschrift voor.

1.6. Met een nota van 25 april 1996 deelt de korpscommandant aan verzoeker mee dat hij van oordeel is dat de volgende tuchtvergrijpen voldoende bewezen zijn :

"a. Het uiten, in aanwezigheid van meerdere personeelsleden en kort voor de in functietreding van een nieuw diensthoofd, van een ernstige verdachtmaking betreffende een verduistering waaraan dit diensthoofd zich zou schuldig gemaakt hebben tijdens de uitoefening van een vroegere commandofunctie, zonder deze beschuldiging echter te kunnen bewijzen en zonder voordien ooit de hiërarchische noch gerechtelijke autoriteiten daarvan in kennis te hebben gesteld".

"b. Zonder geldige reden, herhaaldelijk en op een onbeschofte manier het bevel van zijn brigadecommandant om de klacht te acteren van een persoon die zich had aangeboden in de brigade, weigeren uit te voeren, dit in aanwezigheid van derden, een burger en een rijkswachter, en na eerder zijn overste te hebben bedreigd naar de dokter te zullen gaan mocht hij blijven aandringen.

Voor de rest van de dag vrijgesteld zijnde van dienst door de dokter, naar zijn eenheid te zijn teruggekomen om gedurende één uur persoonlijke briefwisseling af te werken".

De korpscommandant wijst er tevens op dat, in acht genomen dat het om twee ernstige tuchtvergrijpen gaat, enerzijds tegen de deontologie en anderzijds tegen een grondprincipe van de tucht, namelijk het aanvaarden van het hiërarchisch gezag, hij beslist heeft de onderzoeksraad te adiëren en een non-activiteit bij tuchtmaatregel voor een periode van één maand voor te stellen.

1.7. Verzoeker verschijnt op 3 juni 1996 voor de onderzoeksraad. Hij wordt in aanwezigheid van zijn

verdediger gehoord. De officier-verslaggever van de korpscommandant van verzoeker vraagt dat een non-activiteit bij tuchtmaatregel voor een periode van één maand als tuchtstraf zou opgelegd worden en dat als maatregel van inwendige orde de mutatie bij orde-maatregel zou bevestigd worden.

1.8. Op 6 juni 1996 brengt de onderzoeksraad advies uit. De volgende feiten worden bewezen bevonden :

Feit A1

"Begin januari 1996 heeft 1WM JANSSENS, als lid van de Bde Pol Mil SPICH, tegenover het diensthoofd DGPMG/BSD en in aanwezigheid van twee leden van deze dienst, een ernstige beschuldiging geuit in verband met de eerlijkheid van ADC THIENPOND, die op 29 januari 1996 mutatie zou maken om het nieuwe diensthoofd te worden van de DGPMG/BSD.

Deze verdachtmaking had betrekking op een zogezegde verduistering waaraan ADC THIENPOND zich in 1989 of 1990 in de Bde Pro LUDENSCHIED zou schuldig gemaakt hebben maar die voorheen aan geen enkele gerechtelijke autoriteit ter kennis werd gebracht.

De door 1WM JANSSENS vernoemde getuige van de feiten ontkent dit echter ten stelligste.

Op 31 januari 1996 heeft 1WM JANSSENS deze beschuldiging in een afgezwakte vorm herhaald tegenover ADC THIENPOND zelf, in aanwezigheid van het vertrekkende diensthoofd DGPMG/BSD".

Feit A2

"In de voormiddag van 15 maart 1996 heeft 1WM JANSSENS, nadat zijn brigadecommandant hem, als enige Nederlandstalige, had opgedragen de klacht te akteren van een persoon die zich aangeboden had in de brigade, zonder gegronde reden categorisch geweigerd.

De woordenwisseling heeft zich afgespeeld in aanwezigheid van een buitenstaander (burger) die wachtte om gehoord te worden en die getuige is geweest van de ronduit onbeleefde manier waarop 1WM JANSSENS zich op dat ogenblik gedroeg".

Feit A3

"Een tweede gesprek, dat enkele minuten later plaatsvond, werd afgesloten toen betrokkene de deur van zijn lokaal dichtgootte voor de neus van zijn brigadecommandant. Dat gesprek werd deels opgevangen door een ander personeelslid dat zijn verwondering

uitte over de manier waarop 1WM JANSSENS zich op dat ogenblik gedroeg.

Onmiddellijk daarna vertrok 1WM JANSSENS naar de dokter en werd voor de rest van de dag vrijgesteld van dienst".

Feit A4

"In de loop van de namiddag van 15 maart 1996 is 1WM JANSSENS één uur lang in de brigade komen doorbrengen om persoonlijke correspondentie af te werken".

De onderzoeksraad stelt vast dat de eerste drie bewezen feiten tuchtvergrijpen uitmaken en dat zij als een ernstige tuchtinbreuk aan verzoeker ten laste worden gelegd.

Het advies besluit :

"D. De voorgestelde straf

Overwegende dat het Feit A1, op zich, gezien zijn ernst, het opleggen van een non-activiteit bij tuchtmaatregel voor een periode van één maand kan rechtvaardigen;

dat voor de Feiten A2 en A3, ook al zijn zij objectief gezien ernstig, als verzachtende omstandigheid rekening moet gehouden worden met de spanning tussen de brigadecommandant en 1WM JANSSENS naar aanleiding van het voorafgaand onderzoek met betrekking tot Feit A1.

Rekening houdend enerzijds met de ernst van de ten laste gelegde feiten en het strafblad van 1WM JANSSENS, en anderzijds de goede staat van dienen van betrokkene, inzonderheid op het vlak van de geleverde dienst en het professioneel bewustzijn;

oordeelt de Raad, bij stemming, dat een non-activiteit bij tuchtmaatregel voor een periode van één maand zou opgelegd worden.

E. De maatregel van inwendige orde

Overwegende dat de aard en de ernst van de feiten, alsook hun ruchtbaarheid en het gevoerde onderzoek tot gevolg hebben dat de aanwezigheid van 1WM JANSSENS in het detachement Gerechtelijke Politie bij de Militaire Gerechtshoven BSD (DGPMG/BSD) de goede verstandhouding in dit detachement, waarvan de onderdelen in één gebouw ondergebracht zijn, ernstig zal verstoren;

dat inzonderheid Feit A1 een mutatie bij ordemaatregel rechtvaardigt.

Overwegende dat een mutatie bij ordemaatregel bovendien niet als een verdoken tuchtmaatregel kan

beschouwd worden daar het vertrouwen van talrijke meerderen in betrokkene in dergelijke mate geschokt moet zijn dat een loyale samenwerking onmogelijk geworden is;

oordeelt de Raad, bij stemming, dat een mutatie bij ordemaatregel moet opgelegd worden".

1.9. Met een nota van 14 juni 1996 zendt de voorzitter van de onderzoeksraad het advies van de onderzoeksraad aan de commandant van de rijkswacht.

1.10.1. Met een nota van 8 juli 1996 zendt de Algemene Directie van het Personeelsbeheer het dossier met betrekking tot de tijdelijke ambtsontheffing door non-activiteit bij tuchtmaatregel voor beslissing naar de minister van Binnenlandse Zaken.

1.10.2. Op 11 juli 1996 deelt de commandant van de rijkswacht aan de korpscommandant van verzoeker mede dat hij aan verzoeker een mutatie bij ordemaatregel oplegt en dat hij overweegt hem in te zetten in de brigade Tongeren.

1.11. Met een brief van 15 juli 1996 meldt verzoeker aan de commandant van de rijkswacht dat hij niet akkoord gaat met de mutatie bij ordemaatregel. Indien de mutatie bij ordemaatregel toch zou worden opgelegd vraagt hij een eventuele inzet in de brigade Tongeren. Verzoeker wijst op de zwaarwichtigheid van de beslissing tot mutatie bij ordemaatregel en op de familiale gevolgen ervan, waarbij hij onder meer vermeldt dat zijn zoon studeert aan een hogeschool te Bonn en werd opgevoed in de Duitse taal en dat zijn echtgenote eveneens van Duitse nationaliteit is en tevens werkloos en zonder inkomen is.

1.12. Op 22 juli 1996 legt de minister van Binnenlandse Zaken aan verzoeker de tuchtstraf op van tijdelijke ambtsontheffing door non-activiteit voor de

duur van één maand. Dit besluit dat zich volledig aansluit bij het advies van de onderzoeksraad vormt het eerste voorwerp van het onderhavige beroep.

Op 7 augustus 1996 handhaaft de commandant van de rijkswacht zijn beslissing om verzoeker bij ordemaatregel te muteren. Over de nieuwe plaats waar verzoeker ingezet zal worden laat hij de discussie nog open.

Deze beslissing vormt het tweede voorwerp van het onderhavige beroep.

1.13. Met een brief van 12 augustus 1996 vraagt de voorzitter van het Algemeen Syndicaat voor de Rijkswachtdiensten aan de commandant van de rijkswacht de vernietiging van de "straffen" die aan verzoeker werden opgelegd. Er wordt onder meer op gewezen dat de mutatie naar de brigade Raeren "niets helpt gezien de afstand Raeren - Bonn voor de school van de zoon praktisch even ver is als Tongeren". Verzoeker zal, indien hij toch moet muteren, de brigade Tongeren kiezen. De voorzitter van de vakorganisatie vraagt een uitstel van de mutatie tot het begonnen schooljaar voorbij is.

Op 12 september 1996 beslist de commandant van de rijkswacht dat, aangezien verzoeker het alternatief voorstel om hem naar de brigade Raeren te muteren niet aanvaardt, hij naar de brigade Tongeren wordt gemuteerd zulks vanaf 30 september 1996, met dien verstande dat de mutatie om sociale redenen niet uitgevoerd wordt voor 1 juli 1997 en dat zij tot dan vervangen wordt door een detachering naar de brigade Tongeren.

Uiteindelijk gaat de mutatie bij ordemaatregel naar de brigade Tongeren door op 16 juli 1998.

De ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat de aan verzoeker opgelegde tuchtstraf uitgevoerd is in de maand september 1996 zodat verzoeker geen actueel belang meer heeft bij de vernietiging van die beslissing; dat zij, met betrekking tot het tweede voorwerp van het beroep, stelt dat verzoeker, na kennis gekregen te hebben van de eerste beslissing tot mutatie bij ordemaatregel -de beslissing van 11 juli 1996- aan de verwerende partij geen nieuwe inhoudelijke elementen heeft voorgelegd zodat het bestreden besluit van 7 augustus 1996 niets anders is dan een zuivere bevestiging van het besluit van 11 juli 1996, dat geen aanleiding heeft kunnen geven tot het openen van een nieuwe beroepstermijn, hetgeen tot gevolg heeft dat het annulatieberoep, berekend vanaf de kennisneming van het besluit van 11 juli 1996, laattijdig is; dat zij, ook nog met betrekking tot de ontvankelijkheid van het beroep tegen de mutatie bij ordemaatregel, uiteenzet dat de twee bestreden beslissingen "van een uiteenlopende juridische aard (zijn)" -de eerste betreft een tuchtmaatregel, de tweede een ordemaatregel-, dat zij ook geen complexe rechtshandeling vormen en dat de middelen ook niet tegelijkertijd tegen de beide besluiten kunnen worden aangevoerd zodat het beroep tegen die twee beslissingen niet in één verzoekschrift bij de Raad van State aanhangig kon gemaakt worden; dat zij tenslotte ook nog het belang van verzoeker bij het tweede voorwerp van het beroep in vraag stelt omdat uit de feiten blijkt dat de verwerende partij ingegaan is op de vraag van verzoeker om de daadwerkelijke uitvoering van zijn mutatie uit te stellen;

2.2. Overwegende dat verzoeker er in zijn memorie van wederantwoord op wijst dat de bestreden tuchtmaatregel hem materiële en morele schade berokkend heeft en dat hij door de vernietiging ervan rechtsherstel wil verkrijgen; dat hij, met betrekking tot de excepties ten aanzien van het tweede voorwerp van het beroep uiteenzet

wat volgt : hij heeft op 15 juli 1996 een verweerschrift ingediend tegen de beslissing van 11 juli 1996, het bestuur heeft zijn motieven onderzocht en het feit dat zij gemeend heeft haar mening niet te moeten wijzigen maakt van het handhavingsbesluit geen louter bevestigende beslissing; bovendien was op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift de termijn om beroep in te stellen tegen het besluit van 11 juli 1996 nog niet verstreken aangezien de kennisgeving die hem ervan is gedaan de vermeldingen voorgeschreven door artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet bevatte; de twee bestreden beslissingen steunen op feiten die met elkaar in verband staan, de ordemaatregel is het gevolg van zijn houding ten aanzien van de hem verweten gedragingen, de verwerende partij heeft de procedure om tot een tuchtmaatregel en een ordemaatregel te komen als een geheel beschouwd en zijn middelen zijn tegen de beide beslissingen gericht;

2.3.1. Overwegende, wat betreft de ontvankelijkheidsexceptie ten aanzien van het eerste voorwerp van het beroep, dat een ambtenaar in de regel, wegens de schandvlek welke zij meebrengt, een moreel belang heeft bij het bestrijden van een tuchtstraf; dat de verwerende partij niet aantoont dat of waarom de Raad van State in dit geval toch anders zou moeten oordelen; dat om die reden de exceptie verworpen wordt;

2.3.2.1. Overwegende, wat het bevestigend karakter van het besluit van 7 augustus 1996 betreft, dat de gegevens van het dossier aantonen dat de nota van 11 juli 1996 aan de ene kant de beslissing bevat van de commandant van de rijkswacht om verzoeker bij ordemaatregel te muteren en dat er aan de andere kant melding wordt gemaakt van de bedoeling om verzoeker te muteren naar de brigade Tongeren, waaromtrent om het inzicht van verzoeker wordt verzocht; dat verzoeker daadwerkelijk op

die vraag om uitleg ingegaan is en dat de verwerende partij in de beslissing van 7 augustus 1996, rekening houdend met de aangehaalde familiale en financiële problemen, een mutatie naar de brigade Raeren binnen haar afweging betrokken heeft; dat aldus met het besluit van 7 augustus 1996 de verwerende partij een antwoord geformuleerd heeft op de bezwaren die verzoeker onmiddellijk na de kennisneming van het besluit van 11 juli 1996 heeft naar voren gebracht tegen zijn mutatie naar Tongeren; dat zij de zaak opnieuw onderzocht heeft en dat in die zin de beslissing van 7 augustus 1996 niet te beschouwen is als de zuivere bevestiging van het besluit van 11 juli 1996; dat daaruit volgt dat de beroepstermijn tegen de beslissing waarbij verzoeker bij ordemaatregel gemuteerd is niet ingegaan is voor de ontvangst van het besluit van 7 augustus 1996; dat trouwens slechts met het besluit van 12 september 1996 definitief vastgesteld is dat verzoeker naar de brigade Tongeren zou muteren, wat betekent dat pas op dat ogenblik alle constitutieve elementen van het mutatiebesluit aanwezig waren;

Overwegende daarenboven dat noch de kennisgeving van het besluit van 11 juli 1996, noch de kennisgeving van het besluit van 7 augustus 1996 voldeed aan het vormvoorschrift bepaald in artikel 19, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, naar luid waarvan, op gevaar af de beroepstermijn niet te zien ingaan, een beslissing die ter kennis moet gebracht worden melding moet maken van de mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen;

Overwegende dat het beroep in zijn tweede voorwerp tijdig ingediend is;

2.3.2.2. Overwegende, wat betreft de mogelijkheid om de beide bestreden beslissingen in een en hetzelfde verzoekschrift aan de Raad van State voor te leggen, dat

verzoeker zich verzet tegen een tuchtmaatregel enerzijds en een ordemaatregel anderzijds; dat in het onderhavige geval de verschillende inhoud van die beslissingen niet belet dat zij in één verzoekschrift aan de Raad van State worden voorgelegd aangezien zowel de tuchtstraf (gedeeltelijk) als de ordemaatregel (volledig) steun vinden in de door de onderzoeksraad als feit A1 aangemerkte gebeurtenis, aangezien ook de onderzoeksraad de beide aspecten van de zaak tegelijkertijd heeft onderzocht en in één advies uitspraak heeft gedaan en aangezien uit de termen van het verzoekschrift blijkt dat de verschillende middelen op dezelfde wijze betrokken worden op de beide beslissingen;

2.3.2.3. Overwegende, wat betreft de vraag of de beslissing om de bestreden ordemaatregel tijdelijk niet uit te voeren tot gevolg heeft dat verzoeker geen belang meer heeft om de ordemaatregel zelf te bestrijden, vastgesteld wordt dat de bestreden maatregel uitwerking gekregen heeft vanaf 16 juli 1998; dat de vernietiging ervan voor verzoeker het voordeel kan opleveren dat de verwerende partij de administratieve situatie van verzoeker moet heroverwegen en dat inmiddels, bijvoorbeeld wat zijn standplaats betreft, de voor het mutatiebesluit bestaande toestand wordt hersteld;

2.3.2.4. Overwegende dat ook de ontvankelijkheidsexcepties, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, niet gegrond zijn;

De grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker zijn middelen richt tegen het tuchtstrafbesluit en dat hij die middelen vervolgens globaal en zonder meer transponeert naar de ordemaatregel die er naar zijn oordeel "volkomen op berust";

3.2.1. Overwegende dat de bestreden ordemaatregel gesteund is op een feit dat ook de basis is geweest voor de tuchtmaatregel, te weten het feit A1 vermeld in het advies van de onderzoeksraad; dat zulks evenwel niet betekent dat de onwettigheid van de tuchtmaatregel de onwettigheid van de ordemaatregel insluit; dat integendeel in dit geval vastgesteld wordt dat de ordemaatregel naast de tuchtmaatregel bestaat en dat de besluitvorming voor elk van hen door andere bepalingen geregeld is;

3.2.2. Overwegende dat verzoeker middelen ontwikkelt die specifiek steunen op de miskenning, door het tuchtstrafbesluit, van de bestaande tuchtregeling, te weten het eerste, tweede en derde middel; dat met die middelen hij de onwettigheid van zijn mutatie niet kan aantonen; dat het vierde middel, waarin verzoeker het bewijs van de feiten die aanleiding waren tot zowel de tuchtstraf als de mutatiebeslissing, wel degelijk op de mutatiebeslissing betrokken kan worden; dat verzoeker geen middelen aanvoert die specifiek gericht zijn op de vaststelling van de onwettigheid van zijn mutatiebesluit; dat dus het lot van het tweede bestreden besluit afhangt van de uitslag van het onderzoek van uitsluitend het vierde middel;

4.1. Overwegende dat verzoeker in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 24/27, § 1, van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het operationeel korps van de rijkswacht doordat het inleidend verslag, waarmee het dossier tegen hem is opgestart, niet opgemaakt is door de eenheidscommandant; dat naar zijn oordeel de twee stukken uit het administratief dossier die als 'inleidend verslag' aangemerkt zijn ofwel niet ondertekend zijn, de steller ervan niet aanwijzen en ook niet ter kennis van verzoeker gebracht zijn -wat het geval is voor het verslag van 29 maart 1996- ofwel ondertekend is door de korpscommandant -wat het geval is voor het verslag van 3 april 1996-;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet dat het middel feitelijke grondslag mist aangezien het verslag van 29 maart 1996 naar hetwelk verzoeker verwijst de bijlage is bij een document dat door de eenheidscommandant ondertekend is en dat door de korpscommandant aan verzoeker betekend is;

4.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord stelt dat er slechts met zekerheid uitgemaakt kan worden dat het inleidend verslag door de eenheidscommandant is opgemaakt wanneer het zijn naam vermeldt en door hem ondertekend is en dat de nietigheid van het niet ondertekende stuk nadien niet meer kan geregulariseerd worden;

4.4. Overwegende dat artikel 24/27, § 1, van de wet van 27 december 1973, ingevoegd bij artikel 5 van de wet van 24 juli 1992, luidt als volgt :

"§ 1. De eenheidscommandant die na afloop van het eventuele voorafgaande onderzoek besluit dat een tuchtprocedure moet worden aangespannen, stelt ten laste van het personeelslid een inleidend verslag op. Dit inleidend verslag vermeldt nauwkeurig de feiten die het personeelslid worden verweten en die als een tekortkoming aan zijn ambtsplichten of aan de waardigheid van zijn ambt moeten worden beschouwd. Oordeelt de eenheidscommandant dat de feiten in aanmerking komen voor een van de straffen bedoeld in artikel 24/13, § 1, 3° tot 7°, dan richt hij het inleidend verslag aan zijn meerdere met de bevoegdheid van korpscommandant; in het tegenovergestelde geval brengt hij het ter kennis van het betrokken personeelslid";

Overwegende dat uit het administratief dossier van de zaak blijkt dat kapitein-commandant COVENT, tweede korpscommandant van het detachement belast met de uitoefening van de politie der militairen bij de Belgische Strijdkrachten in Duitsland en optredend als eenheidscommandant van verzoeker, op 29 maart 1996 een nota nr. 0229 ondertekend heeft

waarbij hij aan "Cdt Det Pol Mil" het "inleidend verslag" toezendt, opgenomen als een bijlage A bij die nota; dat die bijlage een uiteenzetting van de feitelijke gegevens met betrekking tot verzoekers misdragingen bevat terwijl in de nota zelf de eenheidscommandant verklaart dat de feiten "te zwaarwichtig zijn om gestraft te worden met de waarschuwing of de blaam"; dat de bijlage inderdaad niet ondertekend is, maar dat zij onmiskenbaar hoort bij de nota die wel ondertekend is en er dus een geïntegreerd geheel van uitmaakt; dat in die omstandigheden vastgesteld wordt dat de eenheidscommandant op 29 maart 1996 een inleidend verslag heeft opgesteld en aan de korpscommandant bezorgd, die het dan op 3 april 1996 als een van zijn ambt uitgaand stuk nr. 0238 aan verzoeker ter kennis heeft gebracht; dat het middel niet gegrond is;

5.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert dat de eenheidscommandant en de korpscommandant zich de bevoegdheid hebben aangematigd om een misdrijf te seponeren; dat hij betoogt dat overeenkomstig artikel 24/41 van de wet van 27 december 1993 het niet uitvoeren of het zich onthouden van bevelen van meerderen een misdrijf uitmaakt, dat zijn meerderen hem een dergelijk misdrijf ten laste leggen maar dat zij, hoewel de wetgeving hen daartoe verplicht, dat misdrijf niet bij de gerechtelijke autoriteiten hebben aangegeven;

5.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet wat volgt : het opstellen van een proces-verbaal is geen conditio sine qua non voor het opstarten van een tuchtprocedure; tuchtfeiten kunnen ook door een intern onderzoek bewezen worden en dat is hier zo gebeurd; daarenboven heeft de grief van verzoeker blijkbaar enkel betrekking op het tweede tegen hem ingebrachte feit, wat betekent dat het middel niet

kan leiden tot de vernietiging van het bestreden tuchtstrafbesluit in zijn geheel;

5.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij niet ontkent dat de tweede tenlastelegging een misdrijf uitmaakt en dat er ter zake een aangifte bij de gerechtelijke overheid had moeten gebeuren, dat de handelwijze van de verwerende partij hem benadeeld heeft en zijn rechten van verdediging geschonden aangezien hij zich niet heeft kunnen verdedigen voor een onpartijdige instantie hetgeen waarschijnlijk tot zijn vrijspraak zou hebben geleid en de beoordeling in het tuchtdossier had kunnen beïnvloeden; dat hij daaraan toevoegt dat de onderzoeksraad de twee tenlasteleggingen als één geheel besproken heeft bij zoverre dat, indien het toen duidelijk ware geweest dat hij ten aanzien van de tweede tenlastelegging vrijuit ging, de raad zijn zaak waarschijnlijk anders zou beoordeeld hebben;

5.4.1. Overwegende dat de verwerende partij verzoeker tuchtrechtelijk gestraft heeft voor, onder meer, de volgende feiten : "in de voormiddag van 15 maart 1996 (...), nadat zijn brigadecommandant hem (...) had opgedragen de klacht te acteren van een persoon die zich aangeboden had in de brigade, zonder gegronde reden categorisch geweigerd (te hebben)" (feit A2 uit het advies van de onderzoeksraad) en "een tweede gesprek, dat enkele minuten later plaatsvond, werd afgesloten toen betrokkene de deur van zijn lokaal dichtgooide voor de neus van zijn brigadecommandant (...)" (feit A3 uit het advies van de onderzoeksraad); dat, indien het eerstvermelde feit mogelijk een misdrijf uitmaakt in de zin van artikel 24/41 van de wet van 27 december 1973, die vaststelling geen gevolgen moet hebben op de wijze van afhandeling van de tuchtvordering tegen verzoeker aangezien het instellen van een tucht-vordering in gevallen waar de feiten tevens een straf-

rechtelijke inbreuk vormen, niet afhankelijk is van het opstarten van een strafonderzoek of van de redactie van een proces-verbaal; dat een eventuele inbreuk op artikel 29, eerste lid, van het wetboek van strafvordering door de oversten van verzoeker trouwens nog helemaal niet betekent dat zij in de plaats van de bevoegde overheid zouden besloten hebben om het strafonderzoek te seponeren;

5.4.2. Overwegende dat verzoeker ten onrechte van oordeel is dat, wat het bewijs van de feiten betreft, de tuchtvordering met betrekking tot misdragingen die ook een misdrijf vormen, altijd gesteund moet zijn op de gegevens van het strafonderzoek; dat de wet van 27 december 1973 zelf, meer bepaald artikel 24/38, § 2, tweede lid, immers toelaat dat de tuchtoverheid op een andere wijze dan door de gegevens van een strafonderzoek tot het bewezen-zijn van de feiten besluit, onder meer op grond van "een intern administratief onderzoek"; dat zulks te dezen met betrekking tot de feiten A2 en A3, die bij de beoordeling als één geheel zijn beschouwd, is gebeurd; dat de vraag of de verwerende partij op grond van haar intern onderzoek en de gevolgde rechtsgang in de tuchtprocedure de ten laste gelegde feiten voor afdoende bewezen kon houden, door verzoeker in het vierde middel wordt betwist; dat het middel niet gegrond is;

6.1. Overwegende dat verzoeker in het derde middel de schending aanvoert van het onpartijdigheidsbeginsel doordat adjudant DARGE, die oorspronkelijk belast was met het onderzoek van het feit A1, rechtstreeks betrokken partij is geweest bij het tweede en het derde feit bij zoverre hij het onderzoek, waarmee hij was belast, niet objectief heeft kunnen voeren; dat hij de persoonlijke betrokkenheid van adjudant DARGE ontwaart in de termen van zijn verslag van 21 maart 1996, waar hij stelt dat een ondervraging

van verzoeker geen bijkomende gegevens zal aanbrengen en dat die ondervraging niet aangewezen is aangezien de kans bestaat dat zich een nieuw incident kan voordoen;

6.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord vooreerst opmerkt dat het middel niet ontvankelijk is omdat verzoeker zich tijdens de administratieve procedure nooit beklagd heeft over het optreden van adjudant DARGE; dat zij vervolgens stelt dat het middel feitelijke grondslag mist omdat het onderzoek, waarmee adjudant DARGE was belast, in werkelijkheid reeds afgerond was toen de feiten die de tweede tenlastelegging vormen zich voorgedaan hebben; dat zij ook stelt dat verzoeker niet bewijst dat er in hoofde van adjudant DARGE enige animositeit tegen hem bestond en dat adjudant DARGE in de zaak geen enkele beslissing heeft genomen maar alleen een onderzoek gevoerd en daarover verslag heeft uitgebracht;

6.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord uiteenzet wat volgt : hij moest, als tuchtrechtelijk vervolgde ambtenaar, niet elke onregelmatigheid onmiddellijk aan het bestuur signaleren, want de overheid heeft de verplichting om procedures correct te laten verlopen en het is de Raad van State die post factum de regelmatigheid van de procedure beoordeelt; het is duidelijk dat het vooronderzoek een belangrijk gegeven is in een tuchtonderzoek en dus moet het met de grootste zorgvuldigheid en neutraliteit, zoals dat in gerechtelijke dossiers het geval is met de onderzoeksgerechten en de onderzoeksmagistraten, gevoerd worden; adjudant DARGE had er mogelijk belang bij verzoeker in een verkeerd daglicht te stellen omdat hij aldus gemakkelijker zijn gelijk kon halen op het stuk van de feiten waar hij zelf rechtstreeks bij betrokken was; het feit dat een onderzoeker betrokken was bij de feiten waarop de tenlasteleggingen betrekking hebben maakt dat er minstens sprake is van een schijn van partijdigheid;

6.4.1. Overwegende dat, wanneer iemand er zich welbewust of met een verregaande graad van lichtzinnigheid van onthoudt in een administratieve procedure zijn rechten te doen gelden en aldus belet dat het bestuur eventuele gebreken in de procedure rechtzet op het ogenblik dat zij nog geen definitief nadeel hebben berokkend, die persoon er zich niet ontvankelijk voor het eerst bij de Raad van State kan over beklagen dat zijn rechten geschonden zijn; dat evenwel, aangezien in tuchtzaken streng de hand moet gehouden worden aan de eerbiediging van de rechten van de verdediging, die exceptie slechts aan een tuchtrechtelijk gestrafte kan tegengeworpen worden wanneer blijkt dat hij zijn rechten misbruikt; dat de vraag rijst of verzoeker zich in dat geval bevindt;

Overwegende dat verzoeker bij de organisatie van zijn verdediging inderdaad nooit formeel de aandacht van het bestuur heeft gevestigd op het feit dat adjudant DARGE zijn opdracht mogelijk niet onpartijdig zou hebben vervuld; dat evenwel uit het dossier niet blijkt dat zulks de emanatie is van een bewuste keuze van verzoeker over de wijze waarop hij zich zou verdedigen; dat dan ook niet kan besloten worden dat verzoeker het recht verwerkt heeft om zich voor de Raad van State te beroepen op de miskennis van het onpartijdigheidsbeginsel; dat de exceptie verworpen wordt;

6.4.2. Overwegende, ten gronde, dat het optreden van adjudant DARGE gesitueerd kan worden op het niveau van het vooronderzoek, dat voorafgaat aan het inleidend verslag waarmee de tuchtprocedure daadwerkelijk wordt opgestart en dat, naar luid van artikel 24/26, § 1, van de wet van 27 december 1973 bedoeld is om "te bepalen of er tegen het betrokken personeelslid een tuchtprocedure moet worden aangespannen"; dat verzoeker in de loop van de eigenlijke tuchtprocedure meermaals gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om zich te verdedigen en om

de verwerende partij te overtuigen van zijn gelijk; dat, in de hypothese dat het verslag van adjudant DARGE zou opgesteld zijn met enige rancune tegenover verzoeker -wat niet blijkt-, verzoeker ruimschoots de gelegenheid heeft gehad om aandacht te vragen voor die animositeit en zodoende de tuchtoverheid in staat te stellen het verslag van 21 maart 1996 in het juiste perspectief te beoordelen; dat het middel niet gegrond is;

7.1. Overwegende dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat de verwerende partij de op haar rustende verplichting van de billijke procesvoering niet nagekomen is en dat zij zijn rechten van verdediging geschonden heeft doordat er geen ernstige inspanning geleverd is om te onderzoeken of hij wel degelijk tuchtrechtelijk strafbare feiten heeft gepleegd; dat hij betoogt dat de verwerende partij zich gesteund heeft op een voorafgaand onderzoek waarin één getuige was verhoord en dat zij de verklaring van die getuige zonder meer aanvaard heeft als een voldoende bewijs van de feiten, terwijl hij zelf niet de gelegenheid heeft gekregen om in de loop van het voorafgaand onderzoek een verklaring bij adjudant DARGE af te leggen;

7.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord uiteenzet wat volgt : het middel is niet ontvankelijk want verzoeker toont niet aan op welk vlak de beweerde onzorgvuldigheid van het bestuur zich situeert; het is onjuist dat het bewijs van de feiten steunt op de verklaring van één getuige; daarenboven heeft verzoeker nooit moeite gedaan om, door het aanbrengen van een getuige ten ontlaste, een tegenbewijs aan het bestuur voor te leggen;

7.3. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betoogt dat de verwerende partij van hem een tegenbewijs verlangt op de punten waar haar eigen bewijsvoering faalt; dat hij van oordeel blijft

dat onvoldoende bewijsgegevens hadden moeten leiden tot zijn vrijspraak;

7.4.1. Overwegende dat verzoeker zich beklaagt over het gebrekkig onderzoek van zijn zaak bij zoverre dat de verwerende partij ingegaan is tegen het vermoeden van onschuld; dat zulks, wat de formulering van het middel betreft, beter vertaald wordt als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bij het voeren van een tuchtonderzoek en bij de besluitvorming; dat de verwerende partij het middel ook vanuit die optiek beantwoord heeft; dat het middel niet onontvankelijk is;

7.4.2. Overwegende, ten gronde, dat het bestreden tuchtstrafbesluit voor het bewijs van de feiten steunt op de vaststellingen gemaakt door de onderzoeksraad; dat in het advies van de onderzoeksraad uiteengezet is waarom die raad verschillende feiten bewezen acht en welke feiten als tuchtinbreuk tegen verzoeker aangehouden zijn; dat verzoeker die bewijsvoering niet ontkracht; dat de vaststelling zich opdringt dat de minister van Binnenlandse Zaken op grond van de in het administratief dossier berustende gegevens de feiten voor terdege bewezen heeft kunnen houden; dat de omstandigheid dat verzoeker tijdens het vooronderzoek niet gehoord is door adjudant DARGE de tuchtprocedure niet onwettig maakt, nu verzoeker in de eigenlijke tuchtprocedure uitgebreid de gelegenheid heeft gehad zijn visie op de feiten toe te lichten; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf maart 2000 en een, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. DE BRABANDERE,	kamervoorzitter,
	L. HELLIN,	staatsraad,
	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. DE BRABANDERE.